

פסק דינו

לאחר הכינוי של ימים רבים. ניתו סוגייה אתמול פסק-הדין במשפט "דארהיום" שנגרם על ידי מונסיניור ברסלינה בשם הכמורה הלטינית, וסוראנו יכלו לקרא מתוך הנוסח הרשמי, בתרגום העברי אשר פרסמנוהו בעתוננו. את המכות שדחפו את נשיא בית-הדין המחוזי להוציא את משפטו המפתיע כנגדנו.

כי מפתיע אמנם היה פסק-הדין הזה הו כתבנו והו בצורתו. לאחר הגנתו הנפלאה של ה' הורס ב. סמואל, סניגורו של כותב המאמר האלה, ושמוי שט מעונתי המבוססות של ד"ר שמטרלינג, מנגיני של דירתנוני טומות רחב בסרב. הפהל הרחב רשם כללי לשחרור הנאשמים. לא יכלנו לשתה שדברים אשר נאמרו בירכתנו התילו כמעט בהיסה הויתת ובהעדרו של העורר. האחראי יחשבו בעיני השופ-טים כמעליבים את מישתו; ביהוה, לאחר ששני עורכי-הדין הוכיחו, הו יסוד מספרים ומסמכים, כי לא היתה מצדם של האחראים כל כונה להרע לדת או לעדה מדרות ומעדות הארץ, ולאחר שגם דעת-הסהל בכללה, אה הנוצרים והמושלמים, התוהמו אל כל העניו במנותק-נפש כמעט גמורה. טעם העובדה שלא סרו כל בכללים בארץ במשד ארבעת הירחים טיום שנתפרסם ורכתנו של טומות-בסשר עם אגדת הנם הרצל ומסרהו במרזמים — נתנה מסום, לדעתנו, להשב כי מצא לא ימצאו השופטים בתביעה שכנגדנו כל אודיות מנשית למשפט הרוי. אם לכל אלה נוסף את דבריו האהרונים של הורס ב. סמואל לבית-הדין בדרשו את שחרור מנגנו, ואשר בהם העוררם למר-רגת דמנו או לבורי החיש בהגלת Cause Célèbre זו למורהו המרוב, יוכו תמהונו ותמהונו כל הנאספים לשמיטת הענש אשר נענשו בהם העורר האחראי וכותב הירכתנו. הו כה היו דברי סמואל, בסצורם, לשופט בסר: אם תשפטו את "דארהיום" לחובה תעורו באמת להפצת הסנאה והמדנים בין העדות העשומה, שחרי תמצא או כל עדה ועדה נשית וצדד לעורר למש-פטים חדשים בשל כל דמיון של עלבון בעתנו מהתעוררים. שששופטים לא ראו כמה מו האמת היסודית והבוהקת בהצרתו זאת — הו דבר מופלא באמת.

עם כלזה — רחוקה מאתנו המדי שבה להביט מהאה כל שהיא כנגד המשפט בתור כל יודעים אנחנו אל נכו כי שופטי-צדס הם שופטי אנגליה ומתור כל שורה ושורה של פסקדינים בזלמות ההכרה שברצונם היה להתייחב עם כל הגורמים למדה מצדם של הכותב ושל העורר, מהשפעתם הם. הו אחרי ככלות-הכל לא ניתו ענש קשה לנאשמים. המטיה 56 של החוק הפלילי העותמני אשר היה סלע-העוון לתובעים ולמגיניהם העוים, כופל לגמרי כפי שהודגש בשעת מסראו של פסק-הדין. כו יש לראות נשית להסלה רבה בעמים של המטיפים ו"א ט"ו של הוסת-הנתור-נות העותמני, ולא המש הילרות אשר הופלו על העורר אה לא עשרים והמש הילרות אשר נדרשו מאת הכותב אינו מהסנמים הכשים ביותר מחחום המטיי פים תקם. אילו היו השופטים נמינים באמת, אילו הלכו בעסקות קודמיהם העורקים, כי אז במה היה פסק-דינו המור הרבה יותר, ואולי היה מעשה בד יהודה ומשפטו להמשישרה שנה טכורת פרד נשנה לפנינו היום. צרידי, איפוא, להדגיש בשמחה רבה ובהכרת-טובת שלא להנם באו האנגלים ארצה ישראל ואם כי און ספס בדבר, מכל מה שכתבו העתונים הערבים בקשר עם התביעה נגדנו (ה"רסיב צהי"ו" הגדיל עוד לעשות, בצאתו השבוט במאמר חריק בעניו הזה, כנגוד גמור לפסודת ביוון בתיהומשפטו) — אמכי אינו ספס אמרנו, שהכמורה הלטינית ותומכיה חכו להשגחה פחות-אזיותר טריצה ותורקות, הוכיחו שופטי בית-הדין המחוזי כי באי-כה המשפט האנגלי הם בארץ-ישראל. הלא כה היו דברי נשיא השופטים, ה' בסר, בעצמו, בסוף הפסק: "ואת-עלפי שבמדינות ארפיות לא היו מיחסים טרד גדול לכך, דעתנו היא שתכונת המאמר יכולה היתה

לדעתנו, אם כי לא מכשרת טדיו את תקופת הארד והדנדר הנצחי-ובמטמוד זה של הענינים רוצים אנו להביט כאו את צערנו הטמוק על חויוו אחר שככל העניו: על יחס של הנהלתנו הציונית של העדה-הלאומי ושל משרד הדיבנות למשפט "דארהיום". כאילו ניתנה פכר דה מגבות — מנובה ציוני כמובו — וישתקמו כל הפיות, אה יבשו כל הלבבות, לא כהל להמוניו, אמנם, אלא כהנהלה הציונית, כועד-הלאומי ובמשרד הרבנות, שהנם אחרי-ככלות-הכל, כהצי הרתם ככל עת זככל שעה, "באיכתי" הצבור העברי גם החפשי וגם החרדי בביתנו הלאומי, מעולם לא שאל למשל, מנהל הנהלה הציונית, המתעטב בכלל אה בשאלות היהודיות הכי פטופות על מצב המשפט, ואם נמרד היה שתוננו לעזרת עצהו, מעולם לא פנה מוכיר ה"ועד-הלאומי", הוריו להבליט את ישותו במששים שאינם תמיד בגבולות סמכורו, — מעולם לא פנה גם הוא למערכת שבביל להתחכות על צעדינו בשאלה זאת ובשביל להביט לנו את אהדת ועדו העליוו בצרתנו הצבורית-ומשרד הרבנות? כל גט סמו, כל צעקת שמש היו יותר חשובים בעיניו מהמשטה

שעניו המשפט נגד "דארהיום" לא היה עניו פרטי של איש מאנשי הארץ בנסיונו להגו על אישיותו הנעלבת — היטר על-ידי-כל למו הרגט הראשוו, ועד כמה שאנו בעצמנו מודים הננו, — הוודינו, גם לפני בית-הדין-כי היתה פוליטי-סולמוס מצדנו להכניס בעטור די עתוננו אגדה, שסנגונה אה סגולתה, יכלו לתת מקום אולי לבאורים מתהלפים בקרב חלק מהנוצרים אשר בארץ, הרי לא היה יודדי אחר לכל רחבה ולכל ארבה שלא הרגישו, כיצירות פנימה-כי ידים חרות אמרו לתת לעניו צורה אה נשית שלא היו לו מעולם, סוד גלוי הוה לכל, כי חוגים שונים בסרכתו של מונסיניור ברסלינה לא רצו להסכים בשום אופו לפשרה כל שהיא בעניו הנדון. די אם נזכיר כאו רק ועובדה סמלית אחת: כשהור החתום מטה מנסיעוטי לארפה, וימצא את התביעה לדין כמר טרוכה והתומה, היה רגשו הראשוו לנסות, בעזרת ידידי הנוצרים והמושלימים, להסיר מעל העורר את המכשולים שהפריעו בעד תמו המטות. עוד יותר: טורכו האחראי של הערוו הוה נענה אפילו לבקשת פסיד עלייו בממשלת הארץ, אשר הציע לו להתר-אות עם מונסיניור ברסלינה בכדי לסדר את העניו מחוץ לבית-הדין וכתליו, וכבר נקבע גם יום הראיוו לכך — אלא שלמרות כל השתדלותו הנמרצה וכה שכעוטי הידוע של הפסיד הממשלתי הלזות סרב, לפי דבריו, הסומר הנלהב בהחלט לעשות איזה צעד שחוא לטובת הפשרה הרצויה.

היתה כאו, איפוא, שאלת של התעקשות מדינית כולמת מצד ידוע ומתור כד עטה כל משפט "דארהיום", בשאלה הזאת, לבוש של עניו צבורי ממדרגה ראשונה של "cause célèbre" בכל משמעתו של שתי מלים אלו. עצם הקפד הנדון נעלם לגמרי בעננת הנשו שתומר מסביב לעניו, ובשל-כך היתה התענינות הצבור במשפט נגדנו יוצאת מגדר הרגיל באמת, מאו משפטו של בריהודה לפני שלשים שנה, לא ידע הסהל בארץ התרגשות אשר כזאת, וכל מה שנגע במשפט הזה מקרוב או מרהום "נבלע" ממש על ידי המוראים את העתונים בעצם יטמו. בשעת המשפט עצמו היה אולם בית-הדין מלא מפה אל פה, וכתבים מיוזדים נשלחו האולמה מכל קצות הארץ וגם מצדם של טרניי תיץ, יעדום וכלליים, אה "הארץ" התל-אביבית, שאיו איש יכול להשרה בידו דות מיותרת אלינו, מסרת את דברי הסנגוריה הקסגוריה, העדיות ושאר הפרטים באריכות רבה וכמעט שלמה. לאחר שנגמר המשפט ופסק-הדין נדהה לומדמה לא טכרת שעה מששעות-היום שלא צלצל בה שחררום המערכת במשי רדינו להתחכות על-דבר תוצאותיו: הכל היו רותחים, הכל היו תאכדשים, כי חכו הבינו כלם, שמהחלפת בית הדין יודע פעם ולתמיד מה הוה השנוי השלטוני שהוכבא בארץ, ביהם להפשח הבטוי וההכטה, מאת לכדה האנגלים? הצבור העברי שאה לדעת אם כהוכרתנו תמיד היתה ליגדו בירת דיינוו להמש ועשרים השנים הבאות, או אם נשארה קושטא הקוכטת את היינו להכא גם לאחר גרוש התורקים מארצנו? והרי ניתנה התשובה שבה דברנו בתהלת המאמר הזה—תשובת מספיקה

בבית-הדין המחוזי ביהם לאחד מוזמאורטות היותר מזעזעים שארעו בעולם המשפטי של ארץ זאת בשנים האחרונות. את ההתייכות הקרה והאדישה הזאת למשטה, שככל ארץ אחרת היה היו השלמות הציונים והיהודים גם יחד הישבים אותו להיות הצונית" שלהם—העמונית היהודית כהויל-לארץ דרשה, למשל, מכתביו למסר לה במכר רמים את כל הפרטים — רוצים אני להבליט לעיני כל, כנגד נמינותם הטורת בשאלה כללית ורצונית אשר כזאת, — של שלשת מוסדותינו העליונים לעתה, נשא-דגלה של דעת-הסהל ושחמוסדות הנזכרים נהנים מיתומולתו התמידית והנלהכה לטובת "סרדהיסוד" ו"סרוי הקימת", אה מכשים את עזרתו הכבי רה בכל הודמנות שהיא — אנו מרחים בכה ואומרים להוקיטה לעיני השמש, והי לדעתנו, מיסרה-השכל היותר מופלא של פסק-דינו טיום אתמול, תכתבנא זאת, איפוא, לוכרוו כדורית תחיתה השלישית של ארץ ישראל.

איתמר בן-אבי